

ספר יחזקאל, פרק כ, פסוקים ב - כ

בפרשת השבוע הזהירה התורה את ישראל שלא יעשו עבירות כמעשה ארץ מצרים, ומפטירים בפרשה זו בה מתנבא יחזקאל על אזהרת ה' לעם ישראל שלא ילכו בדרכי ארץ מצרים.

נבואה זו נאמרה לפני חורבן בית המקדש, כאשר באו זקני ישראל לפני יחזקאל הנביא, לבקש ממנו שיתפלל לה' שלא יחרב בית המקדש, וכיון שלא דרשו את ה' באמת, אמר ה' ליחזקאל הנביא שלא יקבל את דבריהם:

פרק כ (ב) וַיְהִי דְבַר ה' אֵלַי לֵאמֹר: (ג) בֶּן אָדָם, דַּבֵּר אֶת זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל שְׂבָאוּ לִפְנֵיךָ לִבְקֹשׁ שְׁתִּתְפַּלֵּל שְׁלֵא יִיחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם, כֹּה אָמַר אֲדֹנָי אֱלֹהִים, הֲלִדְרַשׁ אֶתִּי אַתֶּם בָּאִים - וְכִי בָאִים אִתְּם לְדְרוֹשׁ אֶת ה' כְּדִי לְדַעַת אֶת דְּרָכָיו וְלִהְיִירָו, וְהָרִי לֹא בָאתֶם לְשֵׁם כֹּךְ, וְלֹכֵן חֵי אֲנִי אִם אֲדַרְשׁ לָכֶם, לִבְקֹשׁתְכֶם שְׁלֵא יִחָרַב הַבַּיִת, נֶאֱמַר אֲדֹנָי אֱלֹהִים: (ד) וְכִיוֹן שְׁלֵא בָאוּ אֲלֵיךָ לְדְרוֹשׁ אֶת ה' בָּאֵמֶת, מִצַּד שְׁאֵתָה נְבִיא, הָרִי בָאוּ אֲלֵיךָ כְּדִי שְׁתִּשְׁפּוֹט אוֹתֶם עַל פִּי חוֹקֵי הַתּוֹרָה, וְעַל כֹּךְ אוֹמֵר לוֹ, הֲתִשְׁפּוֹט אֶתֶם, הֲתִשְׁפּוֹט אוֹתֶם שְׁלֵא בְּתוֹרַת נְבִיא אֲלֵא מִצַּד הַיּוֹתֵד בֶּן אָדָם, עַל פִּי שְׁכַלְךָ וְעַל פִּי יִדְעֶתְךָ בְּתוֹרַת ה', וְאִם כֵּן אֶת תּוֹעֵבַת אַבּוֹתֶם הוֹדִיעֶם, שְׁכַבְרֵי אַבּוֹתֵיהֶם סֵרוּ מִדֶּרֶךְ ה': (ה) וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם, כֹּה אָמַר אֲדֹנָי אֱלֹהִים, מֵה שְׁהוֹצַאתִי אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וְלִקְחַתִּים לִי לְעַם, הִיָּה זֶה מַחֲמַת שְׁתֵּי סִיבּוֹת, א. מִצַּד מַעֲלַת נַפְשׁוֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם רָאוּיִים לְהִיֹּת קְרוּבִים לְה', ב. מִצַּד הַיּוֹתֵם זֶרַע הָאֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים, שֶׁנִּשְׁבַּע לָהֶם ה' שֶׁבְנֵיהֶם יִהְיוּ לוֹ לְעַם, וְעַל כֹּךְ אוֹמֵר, בְּיּוֹם בְּחָרִי בְּיִשְׂרָאֵל מִצַּד מַעֲלַתֶם הַנַּפְשִׁית, וְאִשָּׁא יָדִי לְזַרַע בֵּית יִעֲקֹב מִצַּד הַיּוֹתֵם זֶרַע הָאֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים. וְאוֹדַע לָהֶם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, שֶׁשֵׁם הַתְּגַלָּה לָהֶם הַעֲנִין הָאֲלוֹקִי מִצַּד מַעֲלַתֶם הָעֲצֵמִית, וְאִשָּׁא יָדִי לָהֶם לֵאמֹר אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם מִכְּבֹר, מִזְמֵן אַבּוֹתֵיכֶם שְׁכַרְתִּי אִתְּם בְּרִית: (ו) וּמַחֲמַת שְׁתֵּי הַסִּיבּוֹת הַלְלוּ, בְּיּוֹם הַהוּא נִשְׁאֲתִי יָדִי לָהֶם בְּשַׁבּוּעָה, לְהוֹצִיאֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, וְלִהְבִּיאֶם אֶל אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּרְתִּי -] חִיפְשִׁיתִי וּבִדְקַתִּי לָהֶם, שֶׁתְּהִיָּה הָאֶרֶץ הַמְּשׁוּבַחַת בְּיּוֹתֵר, וְהִיא זִבַּת חֶלֶב וְדִבְשׁ, צְבִי הִיא לְכָל הָאֲרָצוֹת - הִיא הָאֶרֶץ הַנִּרְצִית יּוֹתֵר מִכָּל הָאֲרָצוֹת הָאֲחֵרוֹת, כִּי שׁוֹרָה שֵׁם הַשְּׁכִינָה, הַנְּבּוֹאָה, וְהַהֲשַׁגְחָה הַפְּרִטִית: (ז) אֲךָ הַתְּנָה עִמָּהֶם ה' תִּנְאִי שִׁיְהִיו קְדוּשִׁים וּמִיּוֹחָדִים אֵלָיו, וְאָמַר אֲלֵהֶם, אִישׁ שְׁקוּצֵי עֵינָיו הִשְׁלִיכוּ, וְהִינּוּ אֶת עֵינָיו הָעֵבֹדָה זֶרָה הַשְּׁיִיכִים לְרֵאִיִּית הָעֵינָיִים וְלִזְנוֹת, וּבְגִלּוּלֵי מִצְרַיִם אֶל תִּטְמְאוּ, שֶׁהֵם עֵינָיו עֲבוּדָה זֶרָה הַשְּׁיִיכִים לְאִמוּנוֹת בְּשׁוֹא וּבַהֲבֵל, אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם: (ח) וַיִּמְרוּ בִּי, לַעֲשׂוֹת אֶת מַה שְּׁצִוִּיתִי עֲלֵיהֶם שְׁלֵא לַעֲשׂוֹת, וְלֹא אָבוּ לְשָׁמַע אֵלָי, וְלֹא עָשׂוּ אֶת מַה שְּׁצִוִּיתִי עֲלֵיהֶם לַעֲשׂוֹת, אִישׁ אֶת שְׁקוּצֵי עֵינָיהֶם לֹא הִשְׁלִיכוּ, וְאֶת גִּלּוּלֵי מִצְרַיִם לֹא עָזְבוּ, וְאָמַר לְשִׁפְךָ חֲמַתִּי הַפְּנִימִית עֲלֵיהֶם, לְכַלּוֹת אֶפְרָי -]הַכַּעַס הַנִּיכָר כֻּלְּפִי חוּץ] בָּהֶם, עוֹד בְּהִיוֹתֶם בְּתוֹךְ אֶרֶץ מִצְרַיִם: (ט) וְאִמְנֶם

לתרומות והקדשות: 0765-404-360

מצד עצמם היו ראויים לכליה באותו הזמן, ואעש למען שמי, לבלתי החל - שלא יתחלל לעיני הגוים אשר המה בתוכם, אשר נודעתי אליהם לעיניהם להוציאם מארץ מצרים: (י) ואוציאם מארץ מצרים, ואבאם אל המדבר, כדי להורות להם שם את המצוות והחוקים, וכדי שיראו שם את השגחת ה' הקבועה והניסים התמידיים שזכו להם: (יא) וכדי ליישרם בכל הענינים, גם באותם שבין אדם למקום וגם באותם שבין אדם לחבירו, ואתן להם את חקוטי, שהם הדברים הנוגעים אל הנפש הקשורה עם האלוקים, ולכן לא נודעו טעמי החוקים, ואת משפטי הודעתי אותם, שהם דברים השייכים להנהגות שבין אדם לחבירו, אשר יעשה אותם האדם, וחי בהם חיים שלמים, הן בחלק הגוף והן בחלק הנפש: (יב) וגם את שבתותי נתתי להם, כי השבת היא עדות לחידוש העולם ובריאתו על ידי ה', להיות לאות ביני וביניהם על ההשגחה הפרטית הדבוקה בישראל, לעשות להם ניסים שלא כדרך הטבע, לדעת כי אני ה' מקדשם, ומחמת כן הם צריכים לקדש את עצמם, ולפרוש מעניני החומר אל עניני הרוח, כדי שיהיו ראויים להידבק בה': (יג) וימרו בי בית ישראל בהיותם במדבר, בחקוטי לא הלכו, ואת משפטי מאסו, שהם חוקים ומשפטים אשר יעשה אתם האדם וחי בהם, ואת שבתותי חללו מאד. ואמר מחמת כן לשפך חמתי עליהם עוד בהיותם במדבר, לכלותם: (יד) ואעשה למען שמי, לבלתי החל [-כדי שלא לחללו] לעיני הגוים, אשר הוצאתים ממצרים לעיניהם: (טו) וכאשר הוסיפו לחטוא במרגלים, וגם אני נשאתי ידי להם [-נשבעתי להם] במדבר, לבלתי הביא אותם אל הארץ אשר נתתי, זבת חלב ודבש, צבי היא לכל הארצות: (טז) והטעם לכך, כיון שראה שהסיבה לחטאיהם אינה מחמת תאוה ויצר הרע, יען במשפטי מאסו, ואת חקוטי לא הלכו בהם, ואת שבתותי חללו, מחמת כי אחרי גלוליהם לבם הילך - כי לא היתה אמונתם שלימה בה', וכפי שהראו בחטא המרגלים, שלא האמינו ביכולת ה' להכניסם לארץ ישראל, וחטא הבא מחמת כפירה חמור יותר מחטא הבא מחמת תאוה ויצר הרע: (יז) ואף על פי שנשבע שלא יכנסו לארץ ישראל, ותחס עיני עליהם משחתם מיד, שאז היה העם כולו אובד, ולא עשיתי אותם פלה במדבר, אלא גזר עליהם שינועו במדבר ארבעים שנה, ועל ידי זה יראו זמן רב את הניסים התמידיים וההשגחה הפרטית החופפת עליהם, ומתוך כך יבואו לידי אמונה שלימה בה': (יח) ואמר אל בנייהם במדבר, בחוקי אבותיכם אל תלכו, ואת משפטיהם אל תשמרו, ובגלוליהם אל תטמאו, כי האבות עדיין לא נטהרו לגמרי מהעבודה זרה שהיתה במצרים, ולכן הזהיר את דור הבנים שלא ילכו בדרך זו, אלא ישמרו את חוקי ה' ומצוותיו: (יט) אני ה' אלהיכם, רק בחקוטי לכו, ואת משפטי שמרו, ועשו אותם: (כ) ואת שבתותי קדשו, והיו לאות ביני וביניכם, לדעת כי אני ה' אלהיכם:

לתרומות והקדשות: 0765-404-360

טל': 076-5404360

ת.ד. 23053 ירושלים 9123001

דוא"ל: office@2halachot.org

ENGLISH | ESPAÑOL | FRANÇAIS | РУССКИЙ | עברית

שליחת לימוד יומי בדואר אלקטרוני, הפצת לוחות לימוד יומיים, עשה לך רב, תיאום חברות

Daily Direct Learning via E-mail

שתי הלכות ביום

Shtey Halachot Beyom לימוד יומי בדואר אלקטרוני ישיר

